

Alemka Đivoje

ODRAZ REFLEXION

ALEMKA ĐIVOJE

Rođena 1966. u Splitu, Hrvatska. Upisuje studije na Pravnom fakultetu te se nakon tri godine orijentira ka grafičkom dizajnu kojim se bavi do studija na Umjetničkoj akademiji Sveučilišta u Splitu. Diplomira na Umjetničkoj akademiji Sveučilišta u Splitu 2003. godine, program studija kiparstva pod mentorstvom profesora Kuzme Kovačića. Izlagala na više samostalnih i grupnih izložbi te sudjelovala na više međunarodnih simpozija i radionica. Članica je HULU-a. živi i radi u Splitu.

Alemka Đivoje
Istarska 20
HR-21000 Split
alemka.divoje@guerino.at
+385 [0] 98 1935925

Video

Alemka Đivoje

Montaža

Alemka Đivoje, Goran Čače

Fotografija

Armin Guerino, Alemka Đivoje

Tekst

Marija Gattin

ULUBIH

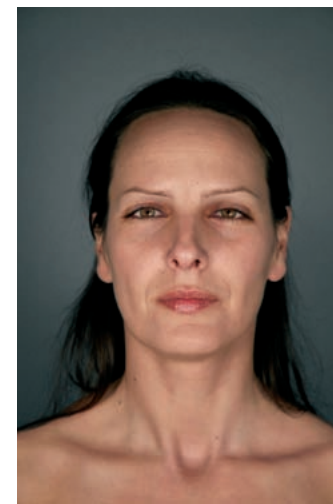
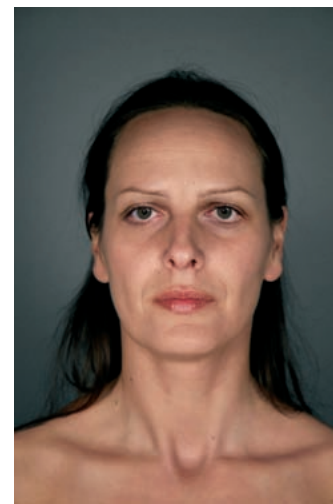
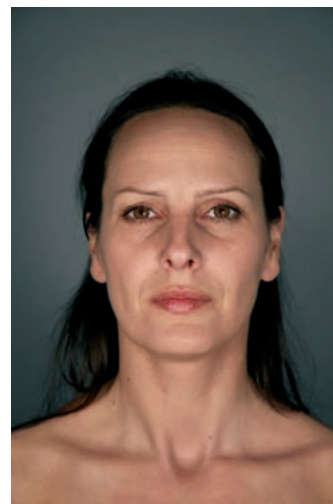
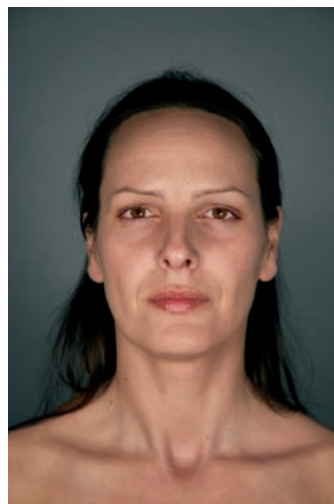
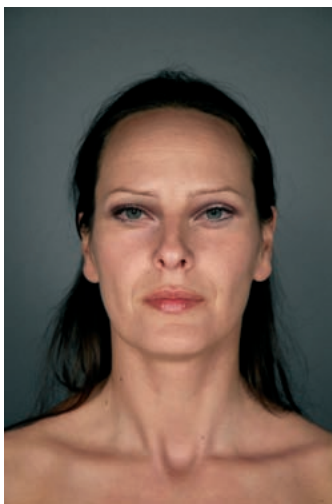

GALERIJA
ROMAN PETROVIĆ

Maršala Tita 54, Sarajevo

GALERIJA ROMAN PETROVIĆ
SARAJEVO, JUNI - 2007

ODRAZ REFLEXION

Ono što se dešava u nečijoj nutрини, pa čak i u vlastitoj, teško je dokučiti. Postupak analize drugog, kao i sebe, moguć je kretanjem unatrag, okretanjem u drugom smjeru od nekog sada ili od onog vanjskog. U što se može zahvatiti osim u one sadržaje već učinjenog, svjesno ili nesvjesno izabranog te ih prenjeti u jezik koji bi trebao biti dostatan za sagledavanje postupaka, učinaka i pojavnosti.

Alemka Đivoje izabrala je video i fotografiju kako bi putem tih medija pokazala nešto što je nazvala Odraz. I jedanom i drugom izabranom mediju pretpostavlja se istinitost, objektivnost i realno postojanje, a odabir onoga što će se prikazati („Odraz“) ovisi o želji, ili potrebi, da se na nešto ukaže ili da se na nešto aludira.

Tako je i s izabranom riječi. Odraz je slika nečega u ogledalu, ali i protučinak, posljedica nečega. Može li se reći - odražavamo se u refleksiji ogledala? Sve tri riječi etimologijski se isprepliću i imaju značenja koja se odnose, kako na pojavnost, tako i na duševno razmatranje. Odraz, refleks, refleksija, ogledalo, spektrum, introspekcija.

Na razini pojavnosti izložena je video-projekcija na kojoj su prikazana dva lika autorice u vlastitoj komunikaciji. Pratimo njihova čeka-nja, susrete i odlaske na neutralnoj bijeloj pozadini i čujemo autoričin prigušeni glas koji nešto nerazgovijetno govori tonom kao kad pričamo sami sa sobom. I situacija koju prati slika i sam govor nemaju omeđeno trajanje. Sve se može pona-

vijati do u nedogled, a riječi koje se razabiru također govore o vrtnji, šutnji, dragocjenom kretanju, gledanju, prepoznavanju.

Drugi dio sastavljen je od nekoliko fotografskih povećanja u boji na kojima su prikazana po dva različita lika u profilu pogleda uprtog jedno u drugo te nekoliko fotografija s likom autorice koja gleda prema nama. Autorica je na svim fotografijama u istoj pozi, jednako je osvjetljena i naizgled se ponavlja dok se, uz izvjesnu, nelagodu ne primijeti da su joj oči na svakoj fotografiji drugačije.

Tema izloženih radova Alemke Đivoje je nedvojbeno autoportret. Za zorno prikazivanje vlastite slike neophodno je zrcalo, isti onaj odraz koji je koristio Narcis, a pokazivanje dru-

gom upućuje na ekshibicionizam. Jer, svaka introspekcija susreće se s područjem potreba i težnji te želi postići, reflektira na, spoznaju Sebe bez obmane.

Svako gledanje vlastitog odraza krcato je dvojbi i strahova kako prihvatiti sebe kao nesigurno i ranjivo biće. Stoga na video radu možemo pratiti suočavanje autorice sa samom sobom, a da pri tome ne znamo što se zbiva. Nisu nam zna-ne posljedice. Dozvoljeno nam je da vidimo samo potrebu za činom, a da samom ogoljavanju nutrine nemamo pristup. Dva ista lica nam se nikad ne pokazuju en face i ne obraćaju nam se. Možemo samo sa strane gledati njihove profile kojima smo i mi sa strane. Paralelno sa slikom teče zvuk u off-u jer one

ne razgovaraju i čuje se samo šapat misli koje možda one razumiju dok se nijemo gledaju.

Autoportret je potreba da se načini vlastita slika. Međutim, svaka je slika interpretacija za koju je potreban neki racionalni ili emocionalni proces o kojem će ovisiti jesmo li nešto reducirali ili pridodali, je li slika vjerna ili nešto naglašava, da li se nečemu izrugujemo ili nas nešto razgla-ljuje. Kada se, primjerice, slika auto-portret onda smo sami interpretatori vlastitog lika. Stoga je ovdje izabrana „neutralnost“ oka kamere, odnosno, fotografskog aparata, kako bi se pozornost odvušla od načina na koji je prikazan vlastiti lik. Poruka može glasiti – ne biram sebe kao interpretatora Sebe, već samo osobu s kojom se srećem. Ali, ni ovog

puta to nismo mi. Video prikazuje susret sa samom sobom, a mi smo promatrači, možda čak voajeri i uljezi. Na fotografijama su prikazani i drugi, a nama su upućene posljedice tuđeg pogleda kroz koji nas autorica gleda.

I ma koliko nas autorica držala sa strane, svjedoci smo stalne potrebe za istinskom komunikacijom. Nigdje nema ironije, izoliranost je sveprisutna, možemo samo pratiti neprekidne pokušaje otvaranja kao potvrde postojanja. Pokušaje.

Marija Gattin

